

RESSÒ DE LA PARAULA

On arriba l'amor pastoral

Potser és en les situacions extremes quan millor es manifesta el cor de les persones. Parlant dels capellans, aquesta llei es compleix d'una manera ben clara. Molts d'ells, pel fet de viure habitualment situacions extremes, esdevenen referents valuosos per a conèixer què és realment un sacerdot.

El cardenal Francesc Xavier Van Thuan, ha estat un personatge molt conegut per tot arreu, d'ençà que es va publicar el seu llibre *Testigos de la esperanza* i el papa Joan Pau II el va nomenar president del Consell Pontifici «Justícia i Pau». Aquest llibre conté les meditacions dels Exercicis Espirituals que ell va predicar al Papa i el personal del Vaticà l'any 2000, però, tot incloent-hi moltes de les experiències que ell va viure a la presó i al camp de concentració a Vietnam sota el règim comunista, esdevé un veritable testimoniatge d'esperança. Seguint la lògica de les meditacions, ens planteja les vivències del pastor que evangelitza: com ha de «ser ell mateix Paraula», com ha d'estimar evangelitzant... I, a la fi, ens narra com la seva paraula va anar creant «la seva més bella catedral». En el vaixell vers el nord de Vietnam va ser encadenat tres vegades amb un budista fonamentalista: «La proximitat en la mateixa sort va fer efecte en el cor... Després va buscar sempre que l'encadenessin amb mi; ens férem amics». També va entrar en diàleg amb els altres companys, persones de tot tipus de condició, professió i religió. En el camp de concentració el varen elegir «ecònom»: repartir els àpats, anar per l'aigua calenta, carregar amb el carbó... «perquè els altres el consideraven un home de confiança».

«Durant el viatge a Saigón Jesús m'havia fet entendre que devia inserir-me en una nova forma d'evangelització, "extra murs", cap a fora... fins al màxim de la meua capacitat d'estimar i de donar-me... En la foscor de la fe, en el servei, la humiliació, la llum de l'esperança va canviar la meua visió: aquell vaixell, aquesta presó, eren la meua catedral més bella i aquests presoners eren el poble que Déu havia confiat a la meua cura pastoral. El meu captiveri era providència divina, era voluntat de Déu» (p. 94).

El sacerdot és de Crist i està per a les persones. La catedral, per a un bisbe és un signe essencial de l'Església diocesana. Però és més important el que significa: els fidels en comunió. La mateixa cosa diem per al prevere i la seva comunitat. Allà on hi ha comunió en la fe i l'amor hi ha l'Església i, per tant ha de ser-hi el prevere.

- Compartir la sort dels germans, servir-los humilment, acreditada al sacerdot davant tothom.
- No amagar, sinó mostrar la pròpia condició de creient i prevere és un pas per al diàleg fecund.
- Aleshores, com deia el profeta, els límits de la tenda i del temple s'eixamplen insospitadament, tant com es dilata l'amor.

Potser per això Jesús va examinar insistentment sant Pere: «m'estimes de debò? Doncs pastura les meves ovelles» (Jn 21,15-17).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

El Sant Pare visita la sinagoga de Roma

En la foto, Benet XVI i el rabí Riccardo di Segni, cap de la comunitat jueva, conversen amigablement a la sinagoga de Roma. El fet es produí el passat 17 de gener, quan el Sant Pare visità el principal temple de la comunitat jueva de la Ciutat Eterna. Benet XVI ja havia visitat altres sinagogues en els seus viatges fora de Roma, però encara no havia estat a la sinagoga romana. «El Senyor —va dir Benet XVI— ens ha reunit aquí amb el seu *Hèsed*, l'amor misericordiós, i li hem d'agrair el fet de trobar-nos junts per fer més forts els vincles que ens uneixen i continuar recorrent el camí de la reconciliació i de la fraternitat.

GLOSSA

Parlant de les mares

Un jove universitari en les exèquies de la mare d'un company va fer una pregària glossant la figura de les mares i expressant-se amb convenciment i tendresa digué: «Les persones que ens han educat han deixat moltes llavors dins nostre, i entre les llavors més grans que hem rebut tots i cadascun de nosaltres, les més importants, són les que ha dipositat la nostra mare. La disposició d'una mare, les seves actituds, la seva relació amb els fills, són una imatge, una aproximació a la disposició de Déu envers cada persona: comprensió, sacrifici, generositat, acolliment, donació, confiança, fidelitat... Constantment vivim al seu esguard, i en ocasions ni tan sols en som conscients. Les mares ens han vigilat, ens coneixen i ens comprenen, ens estimen, vetllen per nosaltres, ens han inspirat, en una part considerable, moltes de les nostres maneres de ser i de fer i ens porten constantment en el seu cor. No oblidem la llavor de la fe que, sovint, amb senzillesa i confiança han dipositat en el nostre cor. Tinguem cura de les mares, estimem-les i duguem-les sempre en els nostres cors, a elles i els seus ensenyaments. Per tot el que ens han donat i especialment per la llavor de la fe que un dia sembraren amb esperança, preguem Déu per elles amb agraïment.»

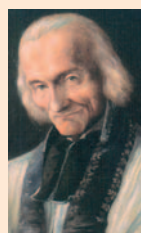
El noi que feia aquesta reflexió i pregària manifestava l'agraïment per l'acompanyament que la mare li havia fet en la seva jove vida, agraïment per les paraules i silencis, pel testimoni del dia a dia, per l'acolliment en les penes i en les joies, per les respostes afirmatives i per més d'un *no* quan convenia... i especialment per l'apropament a la fe. La fe que és *fonamental* perquè és fonament sobre el qual construïm tota la nostra vida, i no *ornamental*, només decorativa, amb mobles auxiliars i complements de posar i treure segons la moda. La fe sembrada i treballada amb generós despreniment. Esguardada en el seu creixement, en els moments encoratjadors i en els de dubte i confusió. Sempre confiant en la voluntat divina i en la força de l'Esperit.

El jove se centrà en la mare, però podia haver parlat semblantment pensant en l'acció del pare en la seva vida. Afegim-nos a aquesta pregària i demanem amb Ell: «Per tot el que ens han donat i especialment per la llavor de la fe. Preguem per Ells amb agraïment.»

«Quan escoltaràs aquestes prescripcions i les compliràs posant-les en pràctica, el Senyor, el teu Déu, mantindrà la seva aliança i l'amor que va jurar als teus pares» (Dt 7,12).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ No hem de tenir en compte les lloances que els homes ens adrecen o les injúries que en rebem. Als ulls de Déu som allò que nosaltres som: ni més ni menys. Només ens ha de preocupar agradar-lo a Ell.

▶ No debemos tener en cuenta las alabanzas que los hombres nos dirigen o las injurias que de ellos recibimos. A los ojos de Dios somos lo que nosotros somos: ni más ni menos. Sólo debe preocuparnos agradarle a Él.

(Cura de Ars, *Su pensamiento, su corazón*, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (Hb 9,24-28;10,19-23)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament, hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment, el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Germans, la sang de Jesús ens permet d'entrar confiadament al lloc santíssim. Ell n'ha inaugurat l'entrada, obrint-nos un camí nou i viu en el cortinatge d'accés, que és el seu propi cos. Tenim un gran sacerdot a la casa de Déu. Per tant, presentem-nos-hi amb tota la fe d'un cor que no enganya, ja que el nostre cos ha estat rentat amb l'aigua del baptisme, i els nostres cors, netejats de tota consciència de culpa. Mantinguem ferma l'esperança que ens dona la fe que professem: Déu compleix fidelment les seves promeses.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24, 46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I contínuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

L'Ascensió, icona contemporània, Religioses de l'Anunciació, Natzare

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas. Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R. Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,24-28;10,19-23)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así,

tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

Hermanos, teniendo entrada libre al santuario, en virtud de la sangre de Jesús, contando con el camino nuevo y vivo que él ha inaugurado para nosotros a través de la cortina, o sea, de su carne, y teniendo un gran sacerdote al frente de la casa de Dios, acerquémonos con corazón sincero y llenos de fe, con el corazón purificado de mala conciencia y con el cuerpo lavado en agua pura. Mantengámonos firmes en la esperanza que profesamos, porque es fiel quien hizo la promesa.

▶ Conclusión del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,46-53)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Así estaba escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se predicará la conversión y el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto. Yo os enviaré lo que mi Padre ha prometido; vosotros quedaos en la ciudad, hasta que os revistáis de la fuerza de lo alto.» Después los sacó hacia Betania y, levantando las manos, los bendijo. Y mientras los bendecía se separó de ellos, subiendo hacia el cielo. Ellos se postaron ante él y se volvieron a Jerusalén con gran alegría; y estaban siempre en el templo bendiciendo a Dios.

COMENTARI

Pau a vosaltres

vanes il·lusions, somnis utòpics, i espiritualismes fàcils i fugissers. Hem de viure amb realisme i responsabilitat el nostre moment històric. D'altra banda, som conscients que la nostra existència no s'esgota en el dia a dia, en els nostres problemes quotidians, ja siguin petits o grans. La nostra vida no s'acaba aquí i ara. Té una dimensió d'eternitat que la fa avançar cap al futur amb l'esperança de trobar un món nou on l'amor triomfi per damunt de tots els interessos. Per això, la nostra missió és anunciar la justícia i la pau, transmetre la joia i l'esperança.

Quantes vegades no ens alarmem i ens deixem envair pels dubtes i el pes-

simisme! Quantes vegades no repetim que no hi ha res a fer, que no cal amònar-se, que res no canviarà! Quantes vegades no preferim la resignació passiva a la paciència activa!

La festa de l'Ascensió ens ajuda a posar els peus a terra i, a la vegada, a mirar cap al cel. A no plànyer esforços per fer el bé i a reconèixer que tot està en les mans del Senyor. A seguir treballant incansables, cada un des del seu lloc, per construir un món millor on regni la pau, l'amor i la justícia. Aquesta és la nostra missió, realista i al mateix temps plena d'esperança.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33 □ **dimarts**: Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a □ **dimercres**: Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19 □ **dijous**: Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26 □ **divendres**: Ac 25,13b-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19 □ **dissabte**: Ac 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21,20-25 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Pentecosta (lit. hores: 1a setm.): Ac 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 / Jn 20,19-23.

Celebrem avui la festa de l'Ascensió, expressió total i definitiva de la Pasqua del Senyor i de tots els cristians. L'Ascensió del Senyor al cel és el clímax de tota l'obra llucana. De fet, la lectura d'avui ocupa l'última pàgina del seu Evangeli. La mort de Jesús no és el final del trajecte; no és un precipici abocat al no-res; és una transició, un passatge cap a la glòria. Amb la seva mort, Jesús ens ha donat la vida per sempre.

La celebració de l'Ascensió reflecteix la mateixa natura de l'experiència cristiana: un entrellat d'esperança i realisme difícil de separar. Ancorats en el present i en el nostre compromís amb el món, els cristians no podem recolzar-nos en

JORNADA MUNDIAL DE LES COMUNICACIONS SOCIALS

Al servei de la Paraula

La comunicació és un do, una qualitat oferta a la nostra responsabilitat perquè en fem un bon ús. La incomunicació, pel contrari, o una comunicació per fer mal a algú, desfà qualsevol possibilitat de relació, de diàleg i de bona entesa entre les persones. Si això té importància en l'àmbit humà, en té molta més si aquesta comunicació ens ve de part de Déu, mitjançant la seva Paraula o fent-nos nosaltres mateixos els seus portaveus.

El missatge del Sant Pare Benet XVI, en ocasió de la 44a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, insisteix especialment en la importància d'aquesta transmissió molt relacionada amb l'Any Sacerdotal: «El capellà i la pastoral en el món digital: els nous mitjans al servei de la Paraula». La proposta, tanmateix, va dirigida a tots, ja que d'una forma o altra, estem implicats des del nostre compromís baptismal, a anunciar l'Evangeli.

Se'ns convida a aquesta tasca comunicativa des de la necessitat que tenim de Déu i de la possibilitat d'entrar-hi en diàleg. El Vaticà II ens ha dit que «ens parla com amics» i Jesús ja havia dit als seus deixebles: «a vosaltres us dic amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare» (Jn 15,15). Aquesta claredat d'afirmació ens dóna a entendre que la relació amb Déu és quelcom normal, a més de saber que és un do per agrair i gaudir. Per això, conèixer Déu té a veure directament amb la responsabilitat de comunicar-lo. I això ens correspon a nosaltres. «Com podran invocar Déu si no hi creuen? I com creuran en Ell si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?» (Rm 10,14-15).

Parlar, anunciar, són verbs que ens posen en la dinàmica de la comunicació. Les preguntes que provenen dels

iniciis del cristianisme necessiten respostes actuals perquè són preguntes de sempre. Per això diu Benet XVI, que «les vies de comunicació obertes per les conquestes tecnològiques s'han convertit en un instrument indispensable per a respondre adequadament a aquestes preguntes» i és precisament el capellà qui té una primera responsabilitat en relació a posar tots aquests mitjans al servei de l'anunci de la Paraula de Déu. És especialment des de la predicació i des del *tracte pastoral* *quotidià* que serà possible captar tot el que Déu vol fer-nos saber. Això demana temps de lectura de la Paraula de Déu, de meditació, d'estudi, de pregària, d'observació, per saber llegir els signes dels temps, a través dels quals Déu parla.

I una altra dimensió no sols és necessària, sinó urgent: El fet de la comunicació cristiana no té fronteres i ha d'obrir-se a totes les dimensions de la vida humana i als no creients. Se'ns obren molts camins mitjançant els quals podem oferir els signes necessaris per a apropar-se a la Paraula de Déu i reconèixer el Senyor. Potser hem d'imaginar la possibilitat d'obrir nous espais, com «el pati dels gentils», per aquells que busquen veritat i autenticitat. A través del continent *digital*, tota comunicació ens ha de fer més humans i, en la mesura que s'aprofundeix i es dialoga, ha de ser cada cop més fàcil entendre la trobada amb Déu a través de Jesús i en comunió entre nosaltres, i utilitzant amb responsabilitat tots els mitjans de comunicació que tenim al nostre abast.

† **Sebastià Taltavull Anglada,**
Bisbe auxiliar de Barcelona
i encarregat dels MCS a la Tarraconense

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (i 3)

Es organitzadors de l'Aplec de l'Esperit del proper 22 de maig a Terrassa, volen que sigui una jornada molt participativa i que reflecteixi la vida d'un jove cristià en la nostra societat.

Serà molt *urbanita*, amb presència dels joves als carrers de Terrassa i en diferents punts de trobada. Esperem més de 5.000 joves. A veure si superem aquesta xifra!

Ens trobarem a mig matí a la Plaça Vella de Terrassa, on els joves de la ciutat ens preparen una sorpresa. Els joves de Terrassa ens obren les portes de casa seva per anar-hi a dinar: els majors d'edat amb famílies i els menors amb joves de les parròquies.

A primera hora de la tarda podrem anar a diferents espais que han preparat: voluntariats, pregàries i uns es-

pais d'experiències molt colpidors i que pensem que suscitaran l'interès dels joves que vinguin.

A la segona part de la tarda anirem al Parc de Vallparadís, on hi haurà una

vetlla i una Eucaristia concelebrada per tots els bisbes de Catalunya. Presidirà aquest acte central de l'Aplec la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut, que Joan Pau II entregà als joves de tot el món, com un signe que els confiava el futur de l'Església i del cristianisme en el món. Allí clourem l'Aplec.

I per marxar amb bon gust de boca hi ha previst un breu concert i una rua fins a la zona esportiva, i fi de festa. I ara una petició: Inscriviu-vos, el grup i tots els membres del grup que vindreu. Ho podeu fer entrant al web www.aplecesperit2010.com o al telèfon de la Delegació de Joventut. Us hi esperem!

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

- 16. ✚ Diumenge de l'Ascensió del Senyor.** Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe.
- 17. Dilluns.** Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.
- 18. Dimarts.** Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe

de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. Dimecres. Beat Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. Dijous. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de

Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Divendres. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. Dissabte. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

ENTREVISTA

▶ **JOSEP MONFORT**

Amb vosaltres cada dia

Dissabte vinent, dia 22, a partir de les 10.30 h —a les 19 h, l'Eucaristia al Parc de Vallparadís—, tindrà lloc a Terrassa el X Aplec de l'Esperit, una trobada triennal de joves —d'entre 16 i 35 anys— que va néixer, per iniciativa de Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi, l'any 1978, i que se celebra en la festa de la Pentecosta. El lema triat per a l'edició d'enguany és *Amb vosaltres cada dia*, i pretén ser una jornada festiva i alhora el reflex de la vida d'un jove cristià enmig de la vida ordinària. L'organització de l'Aplec recau en el SIJ i en una diòcesi concreta, en aquest cas la de Terrassa, de la qual Mn. Josep Monfort n'és el delegat de Joventut.

Quina importància té la Pentecosta per al cristià?

Tal com diu la lletra de l'himne de l'Aplec, és la festa que ens recorda que «quan em llevo d'hora al matí, em sento feliç perquè Ell és sempre amb mi». I en una altra estrofa: «el Pare ens ho ha regalat i el Fill ens ha ensenyat el camí de veritat. La Fe no és simplement un conjunt de veritats, sinó la vida de Déu en nosaltres.

Quin contingut se li vol donar a l'Aplec?

El lema, *Amb vosaltres cada dia*, ja reflecteix la finalitat d'aquest Aplec: la presència de Déu en tot moment i en tota circumstància. Per això, hem tingut molt interès que tingui un caire urbà, dins la normalitat de la vida del jove. No vol ser una finalitat en si mateix, ni estancar-se en el moment juvenil de la vida, sinó entendre el jove en el seu procés de creixement cap a l'etapa adulta.

Com cal enganxar els joves a la fe, avui?

Si m'ho permetes, jo no parlaria d'*enganxar*, perquè dóna la idea que és com quelcom prescindible en una vida. Per tant, des de l'Aplec, volem mostrar la normalitat de la Fe en la vida de cada dia. Molt sovint, d'una manera inconscient, aquesta Fe és present i la intenció seria que el jove es pogués sorprendre a si mateix reconeixent-se creient en les actituds quotidianes que té. Cal fer servir tots els mitjans possibles per comunicar aquest missatge —la música, la imatge, les noves tecnologies...

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

El cardenal Bertone a Barcelona i Montserrat. El passat 25 d'abril el cardenal secretari d'estat del Vaticà, Tarcisio Bertone, presidí la beatificació del prevere català a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona, amb la presència de tots els bisbes catalans i altres de diversos indrets d'Espanya. La congregació de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor fundada pel P. Tous té presència al bisbat amb tres comunitats: a Capellades, Sant Pere de Ribes i Pallejà.

A la tarda d'aquell mateix dia el cardenal Bertone assistí al concert d'inauguració del nou orgue de Montserrat, i al monestir el va acollir la comitiva formada pel cardenal de Barcelona, el nunci apostòlic a Espanya i Andorra, Mons. Renzo Fratini, el pare abat, Josep Maria Soler, i el bisbe Agustí.

El dia 26 el cardenal Bertone va pujar de nou a Montserrat per presidir la Vetlla de Santa Maria, en les vigílies de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat.

XVII Trobada d'escolans. El passat dissabte 24 d'abril tingué lloc al Seminari Conciliar aquesta trobada que aplegà una norantena d'escolans de les diòcesis de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat. Amb el lema: «Jo t'ensenyaré el camí del cel» s'hi va recordar la figura del Rector d'Ars en

ESGLÉSIA DIOCESANA

Mare de Déu de Montserrat, patrona de la diòcesi. El passat 27 d'abril, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, el bisbe Agustí presidí l'eucaristia de les 11 h a la basílica del monestir, i també a les 20 h a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. També fou present a la vetlla de Santa Maria celebrada a Montserrat dilluns 26 al vespre, amb la presència de prop de 1.500 persones, especialment joves, provinents de tot Catalunya.

el marc de l'any sacerdotal. El programa va incloure una ginkana que els va dur per tres esglésies de llarga tradició espiritual del centre de Barcelona: la Catedral, Santa Maria del Pi i la Mare de Déu de Betlem, a més de l'eucaristia a la capella del seminari, el dinar, l'estona d'animació musical i la invitació a participar en les properes convívencions d'escolans d'estiu, del 6 al 9 de juliol, a la casa de la Sagrada Família de Begues.

AGENDA

Conferiment del ministeri del lectorat i acolitat. 21 de maig, 20 h, parròquia de Sant Miquel, de Molins de Rei. El bisbe Agustí conferirà el ministeri del lectorat a Miquel Àngel Jiménez (Molins de Rei) i Pere Pujol Pons (Hostalets de Pierola) i el de l'acolitat a Joan-Lluís Salas Valle (el Prat de Llobregat). Tots tres són candidats a rebre l'orde del diaconat i aquest moment serà un pas més en aquest camí de preparació. Aquests ministeris o serveis consisteixen a proclamar les lectures de la missa, ensenyar la Paraula de Déu en la catequesi, etc. per als lectors i ajudar a l'altar, a la distribució de la comunió, portar-la als malalts... per als acòlits.

FORMACIÓ

Religions africanes tradicionals i noves religiositats. Del 28 de juny al 2

de juliol. El DIM (Diàleg Interreligiós Monàstic) i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) organitzen aquest curs intensiu de formació interreligiosa al Monestir de Montserrat, amb validesa de crèdit acadèmic per l'ISCREB, amb els professors Antoni Calvera Pi, missioner combonià, i Josep Otón, doctor en Història. Adreçat principalment a monjos i monges compromesos amb el diàleg interreligiós, també és obert a persones interessades en aquesta temàtica. Informació i matrícula: Gna. Griselda Cos, puiggracios2003@gmail.com.

ESPIRITUALITAT

Exercicis a la Cova de Manresa. Opcions de vuit dies o d'un mes: 1-10 de juliol. Moment de renovació espiritual, d'aturada enmig del brogit diari. S'ofereix acompanyament personal. Les persones que no tinguin possibilitat de retirar-se els 8 dies poden —parlant amb Secretaria— fer menys dies. Conduïts per Carlos Domínguez, sj, en castellà. 1-30 setembre. S'ofereix l'experiència completa dels exercicis tal com la proposa sant Ignasi, amb molt de silenci i pregària i entrevistes diàries amb l'acompanyant, per personalitzar l'experiència segons les necessitats de cadascú. Conduïts per Francesc Riera i Josep Sugranyes, sj. Informació i inscripcions: repcio@covamanresa.cat, telèfon 938 720 422, www.covamanresa.cat.

CATEDRAL

Confirmacions d'adults. 23 de maig, 19 h. El bisbe Agustí conferirà el sagrament de la confirmació a adults provinents de tota la diòcesi que s'han preparat a rebre'l en les seves respectives parròquies. L'animació litúrgica anirà a càrrec de l'escolania de Pueri Cantores de Cervelló.

ECO DE LA PALABRA

Donde llega el amor pastoral

Quizá es en las situaciones extremas cuando mejor se manifiesta el corazón de las personas. Hablando de los sacerdotes, esta ley se cumple de una manera muy clara. Muchos de ellos, por el hecho de vivir habitualmente situaciones extremas, llegan a ser referentes valiosos para conocer qué es realmente un sacerdote.

El cardenal Francisco Javier Van Thuan, ha sido un personaje muy conocido en todo el mundo, desde que se publicó su libro *Testigos de la esperanza* y el papa Juan Pablo II le nombró presidente del Consejo Pontificio «Justicia y Paz». Este libro contiene las meditaciones de los Ejercicios Espirituales que él predicó al Papa y al personal del Vaticano en el año 2000, pero, al incluir muchas de las experiencias que él vivió en la prisión y en el campo de concentración en Vietnam bajo el régimen comunista, se convierte en un verdadero testimonio de esperanza. Siguiendo la lógica de las meditaciones, nos plantea las vivencias del pastor que evangeliza: cómo «debe ser él mismo Palabra», cómo ha de amar evangelizando... Y, al fin, nos narra cómo su palabra fue creando «su más

bella catedral». En el barco hacia el norte de Vietnam fue encadenado tres veces con un budista fundamentalista: «la proximidad en la misma suerte hizo efecto en el corazón... Después buscó siempre que le encadenaran conmigo; nos hicimos amigos». También entró en diálogo con los otros compañeros, personas de todo tipo de condición, profesión y religión. En el campo de concentración lo eligieron «ecónomo»: repartir las comidas, ir por el agua caliente, cargar con el carbón... «porque los otros le consideraban un hombre de confianza».

«Durante el viaje a Saigón Jesús me había hecho entender que debía insertarme en una nueva forma de evangelización, «extra muros», hacía fuera... hasta el máximo de mi capacidad de amar y de darme... En la oscuridad de la fe, en el servicio, la humillación, la luz de la esperanza cambió mi visión: aquel barco, esta prisión, eran mi catedral más bella y estos prisioneros eran el pueblo que Dios había confiado a mi cuidado pastoral. Mi cautiverio era providencia divina, era voluntad de Dios» (p. 94).

El sacerdote es de Cristo y está para las personas. La catedral, para un obispo es un signo esencial de la Iglesia diocesana. Pero es más importante lo que significa: los fieles en comunión. Lo mismo decimos para el presbítero y su comunidad. Allí dónde hay comunión en la fe y el amor hay Iglesia y, por tanto debe estar el sacerdote.

—Compartir la suerte de los hermanos, servirles humildemente, acredita al sacerdote ante todo el mundo.

—No esconder, sino mostrar la propia condición de creyente y presbítero es un paso para el diálogo fecundo.

—Entonces, como decía el profeta, los límites de la tienda y del templo se ensanchan insospechadamente, tanto como se dilata el amor.

Quizá por eso Jesús examinó insistentemente a san Pedro: «¿me amas de verdad? Entonces, apacienta mis ovejas». (Jn 21,15-17).

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat